



Lúbiť alebo neľúbiť?
To je otázka...

NOXI

Mladám Rómeza

ALEXANDRA
POTTEROVÁ

Hľadám
Rómęa

O autorke

Alexandra Potterová sa narodila v Bradforde vo Veľkej Británii. Žila v USA a Austrálii, pracovala ako prispievateľka a redaktorka britských ženských časopisov. Teraz žije striedavo v Londýne a Los Angeles a venuje sa iba písaniu. Napísala romány *Do You Come Here Often?*, *What's New Pussycat*, *Going La-la*, *Who's That Girl?*, *Me and Mr Darcy*, *You're the One That I Don't Want* a celosvetovo uznávaný román *Be Careful What You Wish For*.

Vo vydavateľstve NOXI jej v slovenčine vyšli romány *Daj si pozor na želania*, *Kto je to dievča?* a *Dokonalé rande*.

ALEXANDRA POTTEROVÁ

Hádám Rómea

NOXI

Alexandra Potter
CALLING ROMEO

(Hodder and Stoughton, A division of Hodder Headline,
Great Britain 2002)

Copyright © 2002 by Alexandra Potter
Translation © 2013 by Broňa Duhanová
Cover © 2013 by Viera Fabianová
Slovak edition © 2013 by NOXI, s. r. o.
Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-8111-167-9

Mojim úžasným rodičom

Pod'akovanie

Ako vždy, obrovská vďaka patrí mojim rodičom za všetku ich lásku a podporu, sestre Kelly za to, že je takou úžasnou sestrou a mojou najlepšou kamarátkou, a všetkým mojim priateľom na oboch stranách Atlantiku, vďaka nich mám tú najlepšiu partiu kamošov, akú si kto kedy prial.

Zároveň ďakujem mojej skvelej agentke Stephanie Cabotovej, ktorá je tu so mnou od začiatku, a každému z vydavateľstva Hodder, lebo milujú túto knihu tak veľmi ako ja.

A napokon, špeciálne poďakovanie patri Petovi, ktorý ma vzal na poznávací výlet do Verony – poznávanie nikdy nebolo zábavnejšie... Ďakujem!

Prvá kapitola

Ako by ste sa cítili, keby ste prišli na rande a v zápätí zistili, že ten druhý sa na vás vykašľal? V rozpakoch? Ponížená? Vytočená na maximum?

Juliet bola všetko dohromady. Sedela pri stolíku pre dvoch v trendovom podniku v Soho nápadne sama. Podchvíľou nervózne pozerala na hodinky – bolo takmer pol ôsmej. Snažila sa ignorovať lútostivé pohľady párikov, ktoré sa tešili z prítomnosti toho druhého. Willa zabije! Prísť na rande, na ktorom vás nikto nečaká, je zlé, no aby vám to urobil partner, ktorému veríte?

Čakala už vyše pol hodiny. Keby bola doma, pohodlne rozvalená na sedačke a púšťala si staré epizódy seriálu *Sex v meste*, čas by jej ani zďaleka neplynul tak mučivo pomaly (úvodná melódia, Sarah Jessica Parker potkávajúca sa v ružovej baletnej sukničke, zrazu je po všetkom a nasledujú reklamy), no sedieť ako strokotanec na opustenom ostrove v reštaurácii v londýnskom West Ende, navyše vo fungl nových ihličkách a šatách, čo majú na štítku okrem teploty prania napísané aj *Nosiť len v mužskom sprievode*, to je dokonalá nočná mora. Jej outfit mal očariť Willa, a nie taxikára, robošov na rohu v tvrdých ochranných prilbách (s ešte tvrdším rozkrokom) či štýlových mestských fešáčikov pri bare.

Juliet usrkávala posledné kvapky vlašného martini a pohrávala sa s myšlienkou objednať si ďalšie. Už zjedla aj poslednú olivu, a pritom tie hnusné horkasté potvory ani nemala rada. *Evening Post* prečítala spredu aj zozadu a poslať esemesku stihla snáď všetkým, ktorých číslo mala uložené v mobile. Nastal čas, aby sa konečne rozhodla. Objedná si ďalší drink a dá Willovi

ešte ďalších desať minút? Alebo pôjde domov a počká si ho za záclonou s nožom v ruke?

Juliet zúrivo pichla slamkou do poslednej topiacej sa ľadovej kocky v martini. Keby sa mala rozhodnúť iba na základe momentálneho citového rozpoloženia, zrejme by volila vraždu. Namiesto toho urobila to, čo každá žena v momentoch veľkej citovej krízy: zavolala svojej najlepšej kamarátke.

Na druhom konci sa ozval odkazovač: „Dovolali ste sa Trudy Bernsteinovej...“ Nasledovala emailová adresa, fax a číslo na mobil plus refrén odrhovačky Chaky Khannovej *I'm every woman*, ktorý znel, akoby prichádzal z vodovodného potrubia a trval do aleluja. Konečne sa ozvalo pípnutie signalizujúce začiatok nahrávania. „To som ja, zdvihni to,“ zasyčala Juliet.

Dobre vedela, že Trudy je doma a iba zisťuje, kto jej volá. Pred tromi týždňami si niečo začala s istým Fergusom a odvtedy sa stále hrá na nezastihnuteľnú. Nie že by sa mu snažila vyhýbať, práve naopak, zúfalo túži vidieť ho. Chcela však zabrániť tomu, aby o tom on vedel. Trudy totiž stopercentne verí na predstieranú nedobytnosť. Chce, aby si Fergus myslel, že je sebavedomá, nezávislá žena, ktorá žije bohatým spoločenským životom, a nie kôпка pochybností a komplexov, ktorá každý večer sedí pri telefóne ako prilepená sekundovým lepidlom a zúfalo čaká, kým sa ozve.

Juliet si priblížila mobil bližšie k ústam a snažila sa vyhnúť zvedavým pohľadom hostí v reštaurácii. Snažila sa tváriť čo najnenápadnejšie, celá sa ponorila do hlbín svojho kabáta, až sa v ňom stratila ako Titanik. Skúsila znova zavolať priateľke. „Trudy, zdvihni ten telefón, je to naozaj dôležité...“ Jej pohľad zrazu upútal nápadne vlasatý čašník, ktorý sa opieral o bar. Hlas akoby sa jej zasekol v hrdle. Vôňu čašníkovej vody po holení cítila krížom cez celú reštauráciu až k stolu. Juliet sa strhla a opäť sa ponorila do kožušinového goliera. „Preboha, Trudy, zdvihni to už, viem, že si tam...“

„Ako vieš?“ ozval sa zrazu v telefóne zadýchaný hlas. „Ako vieš, že nie som na nejakom fantastickom večierku a že práve nepopijam šampanské, nehúlim marišku a nebalia ma všetci atraktívni chlapi v miestnosti?“

Vo chvíli, keď Juliet začula nezameniteľný newyorský prízvuk svojej najlepšej kamarátky, jej panika takmer okamžite ustúpila. Nikdy by si nebola pomyslela, že sa jej po jednom z Trudiných neurotických monológov až tak veľmi uľaví. Prerušila ju: „Na žiadnom večierku nie si.“ „Do kelu, vďaka, ty si vážne poklad! Musíš mi pripomínať, že sedím doma sama v teplákoch a jediná droga, čo mám je posraný aspirín?!“

Trudy zmĺkla. Uvedomila si totiž, že na druhom konci ostalo ticho. „July, si tam ešte?“

„Neviem. Mám vôbec pokračovať? Nie je to nebezpečné?“

Nasledoval povzdych. Trudy sa upokojila rovnako rýchlo, ako sa rozohnila. „Nebud' labuť, July. Prepáč, mrzí ma to. Tak čo sa deje? Len mi nepovedz, že ste sa znovu pochytili s Willom.“

„Ešte nie.“

„Myslela som, že ťa dnes berie na večeru.“

„Aj ja.“

Pauza, výdych spojený s výkrikom à la John McEnroe na Wimbledon v roku 1981. „To má byť vtip!?“

„Máš pocit, že by mi bolo do smiechu?“

„Kde si?“

„V reštaurácii.“

„Ježišmááááária! Ty si tam sama!“

Juliet neodpovedala. Začínala ľutovať, že Trudy vôbec zavolať. Kontaktovala ju predsa preto, aby jej zlepšila náladu, a nie aby jej ju ešte zhoršila.

„Do pekla, a kde trčí Will?“

„Neviem.“

Nasledovalo ďalšie „Ježišmááááária“ a Trudy, celkom imúnna proti tomu, ako trápne sa Juliet cítila, pokračovala: „Čo sa s ním v poslednom čase deje? Správa sa ako totálny kretén. Myslela som si, že dnes večer to chce napraviť. Do kelu, tešila si sa predsa na tú večeru ako malé dieťa už niekoľko týždňov.“

„Mesiakov,“ opravila ju Juliet. „Aby som bola presná, šesť. Odvtedy, čo Will založil svoju poondiatiu záhradnícku firmu, neboli sme spolu vonku ani raz.“ Prstami sa hrala s lemom šiat, ktoré si kúpila špeciálne na tento večer. Hladkala hodváb zmy-

selnej malinovej farby vyšívány drobnými kvietkami, ktoré zvýrazňovali všetky dôležité detaily, a popri tom skúšala vymazať z pamäti cifru na cenovke. „Teda, pokiaľ nerátam kino.“

„Čože? Kino? Dve hodiny v tme bez toho, aby ste prehovorili čo i len slovo?“ Trudy sa ironicky zasmiala. „Tomu hovoríš cho-diť von?“

„Will tomu tak hovorí.“

„K tomu vážne nemám čo dodať...“

Dlhé ticho na opačnom konci linky Trudy utvrdilo v tom, že k tomu vážne niet čo dodať. Povedala práve dosť. Ako správna kamoška by na Willa nemala nadávať. Ale keď si pomyslela na to, s akým nadšením sa Juliet chystala na dnešný večer, len ťažko sa tomu dalo zabrániť. V honbe za perfektným outfitom vybielila svoju kreditku v butiky na Bond Street. Obedňajšiu prestávku zabila nákupom topánok a hneď po práci ozlomkrky letela do posilňovne, nehovoriac o tom, že za výkon, ktorý potom podala pred zrkadlom, by sa nemusel hanbiť ani profesionálny vizážista. Napriek tomu by Trudy radšej mala zabudnúť na to, ako veľmi chce Willa nakopať do zadku a namiesto toho Juliet upokojiť a hlavne podporiť. Presne to sa totiž od kamarátky v čase krízy očakáva.

Začala teda z iného konca. „Ale veď určite sa každú chvíľu objaví s ospravedlňujúcim výrazom v tvári.“ Nasilu sa zasmiala. Hneď si však uvedomila, že aj nacvičený úsmev hollywoodskych hviezd pôsobí autentickjšie „O koľkej ste sa mali stretnúť?“

„O siedmej.“

„Čiže pred pol hodinou.“

„Veď to,“ nešťastne zamrmlala Juliet. Jej pohľad plný nádeje smeroval k dverám, no stretol sa iba s pohľadom vlasatého čašníka. Sústredene jej čumel do výstrihu, obsah ktorého jej špeciálne na túto príležitosť pomohla zatraktívniť nová podprsenka. Aspoň po stýkrát v duchu prekliala Willa a dekolť si zahalila do kabáta ako do mníšskeho habitu.

Trudy sa zo všetkých síl snažila byť nápomocná, čo však nepatrilo k jej silným stránkam, a tak sa zmohla iba na sériu prázdnych otázok.

„Zavolala si mu?“

„Hneď sa zapol odkazovač.“

„Nechala si mu odkaz?“

„Ak sa počíta jedovaté *Ty sviniar!* tak áno.“

Trudy sa trpkou zasmiala. „V tom prípade mu musí byť všetko jasné. Čo mieniš robiť?“

„Myslela som si, že ty mi poradíš...“

Trudy presne vedela, čo by urobila ona. Lenže možno práve preto všetky jej vzťahy (podčiarknuté množné číslo) stroskotali, zatiaľ čo Julietin vzťah (podčiarknuté jednotné číslo) nie. Teda aspoň zatiaľ. Trudy sa snažila reagovať ako dospelá a ostať ne-stranná. „Určite má nejaký dobrý dôvod, prečo mešká...“ odmlčala sa a hľadala nejaké prijateľné vysvetlenie. Čo by mohlo ospravedlniť jeho meškanie? Autohavária s čelným nárazom? Plúcna embólia? Jej katastrofické fantázie bežali na plné obrátky. Našťastie si včas uvedomila, že nech je Juliet na Willa akoľkoľvek našťavaná, to, že leží na jednotke intenzívnej starostlivosti by jej zrejme za prijateľný dôvod jeho meškania nepovažovala. „Myslím si, že by si mu mala dať ešte tak štvrt hodiny.“

„A potom?“

„Príď ku mne. Objednáme si činu z tej malej reštaurácie na rohu.“ Maškrtenie a prejedanie považovala Trudy za univerzálne riešenie čohokoľvek. „Robia skvelé chow mein.“

„Už nemôžem čakať.“ Juliet vedela, že by mala prejaviť aspoň náznak vďaky, no tešila sa romantický večer, na super drahú špecialitu na luxusnom bielom tanieri a na to, ako bude pomaly popíjať drahé šampanské. Vlažné sladko-kyslé kuracie prsia z penovej škatule v Trudinom studenom hampsteadskom byte a k nim diétna kola či „kafčo“ sa jej málili.

Položila so sľubom, že Trudy zavolá neskôr, a kývla na čašníka. Ponárajúc sa do hlbkej depresie objednala si ďalší drink. Koniec koncov, bola predsa *happy hour*. Pozrela na hodinky.

Will má presne pätnásť minút. Časomiera sa práve spustila...

Will lyžičkou pritlačil čajové vrecúško o hranu obitej šálky. Vytlačil posledné kvapky čaju a potom lyžičku spolu s prilepeným

vrecúškom hodil do drezu. Zmizla bez stopy vo vode prichystanej na umývanie riadu. Tá už však dávno vychladla a bublinky saponátu zmizli v mastných zvyškoch jedla, ktoré sa lepili na biele porcelánové steny drezu. Bol na rade s umývaním riadu. Odkladal to, ako vždy, až dovedy, kým nebola špinavá aj posledná vareška a posledný kus riadu vrátane misky na omáčku, ktorú mu darovala mama a Will ju v podobných krízových situáciách používal ako naberačku či ako väčšiu polievkovú lyžicu. Na umývanie riadov nemal náladu. Práve prišiel z práce. Bol vyčerpaný. Urobí to neskôr...

Skopol zablatené bagandže a roztrúsil hrče zaschnutej zeminy po kuchynskej dlážke. Vzal si obitú šálku s čajom a zamieril do obývačky. Po ceste si opäť roztrhol ponožku o vyčnievajúci kliniec z parkiet, ktorý ešte stále nezatĺkol. Znovu sa naň vykašľal, hodil sa na sedačku a šťastne sa natiahol. Odvtedy, čo konečne naškrabali na novú zamatovú sedačku zo značkového obchodu s nábytkom, ho Juliet sústavne buzerovala, aby sa najprv prezliekol z pracovných šiat. Ale čo oči nevidia, to srdce nebolí. (Ako by sa o jeho prehrešku dozvedela, keď ho pri tom nevidela? O tom, čo nevidela, sa nemôže dozvedieť).

Will nebol zvyknutý byť doma sám. Pred chvíľou sa vrátil z práce a byt našiel prázdny, čo ho dosť prekvapilo. Odkedy rozbehol svoju záhradnícku firmu, zvyčajne chodieval z práce až večer, a to už Juliet bola doma. Hneď ako vstúpil do chodby, výtala ho vôňa jedla z kuchyne a zvuky vrieskajúcej telky z obývačky. Dnes večer ho nečakalo nič z toho, iba ticho a tma. Zrejme som zabudol, že Juliet sa zdrží v práci, pomyslel si šmátrajúc rukou po diaľkovom ovládači. Možno išla k Trudy. Na chvíľu sa zamyslel. Mať celý byt aspoň chvíľu iba sám pre seba vlastne vôbec nebolo nepríjemné. Vytiahol spod seba ovládač.

Mrkol na televíznu obrazovku. Nuda ako vždy – telenovely a kadejaké zábavné šou. Moment, toto je čo? Top Gear? Okrem záhradnej architektúry boli Willovou veľkou vášňou aj autá – najmä športové. Na obrazovke sa objavil Jeremy Clarkson vo farebnom overale. Testoval kanárikovožltý kabriolet. Populárny moderátor uháňal britským vidiekom na aute so stiahnutou stre-

chou. Jeho drsný hlas bolo popri hulákajúcom šestnásťvalcovom motore ledva počuť. Will sa blažene usmial. Potešený vlastným objavom usrkol si čaj a pohodlne sa uvelebil v mäkkej sedačke.

(Zrejme zaspal. Strhol sa.)

Čo to...? Do kelu...

Utrel si slinu, čo mu visela z kútika úst. Koľko je hodín? Ospalo sa posadil. Prevrhol šálku s čajom. *Do riti! Zúrívo sa snažil rukávom utrieť zamatovú sedačku, aby na nej neostali stopy po studenom Earl gray čaji. Do riti, do riti, do riti!*

V byte bola stále tma, teda okrem blikajúceho svetielka z telky. Will zažal a pozrel na hodinky. Bolo pol ôsmej. Kde je Juliet? O tomto čase by už mala byť doma. Pohľadom zablúdil k zožltnutému ohorku napoly vyfajčenej cigarety, ktorý vytŕčal z popolníka. Keďže nablízku nebol nikto, kto by ho bol skritizoval za to, aký je nechutný, znovu ho zapálil a vykročil smerom k oknu. Pretieral si oči a civel do daždivej tmy. Podvedome očakával, že uvidí Juliet, ako kráča domov, no nevidel ju. Zahliadol len niekoľkých ľudí, ktorí sa ukryli pred lejakom na autobusovej zástavke. Dopravný policajt tam dole, napriek nečasu, škodordostne rozdával pokuty motoristom, ktorí stáli na zákaze parkovania a nádejali sa, že ich ochránia zapnuté blinkre, kým si pohodlne nakúpia. Will zamračene hľadel na svoj odraz v otvorenom okne. Neupravený, dokrčený, zovňajšok zanedbaný, kruhy pod očami, účes akoby mu na hlave vybuchol fén, oháknutý ako bezdomovec. Vyzerá fakt katastrofálne. Potrebuje sprchu a holiča... (chytil sa za bradu) a holiaci strojček. Otočil sa bokom a sledoval v okne svoju siluetu. Vtiahol brucho a potom ho zase uvoľnil. Prevísalo mu cez opasok na džínsoch ako vykysnuté cesto cez okraj misy. Ježiši, vážne vyzerá ako tehotný. Bodaj by si z neho Juliet neufahovala, že bábo už kope...

Will si nežne pohladil pupok. Stačí zopár hodín v posilňovni, niekoľko brušákov navyše a môže sa porovnávať s Beckhamom. Keď tak o tom rozmýšľa, možno by mal do posilňovne zbehnúť ešte dnes večer. Zdvihnúť pár činiek, zabehať si na bežiacom páse... Will zívól a vyfúkol obláčik cigaretového dymu. Prstami si vošiel do strapatých

vlasov, ešte stále boli mokré od dažďa. Nebude to zbytočne siliť. Cvičiť pôjde zajtra, napokon už je naozaj neskoro a Juliet sa čochvília vráti. V tom sa rozepamätal. Zo zadného vrecka vylovil mobil a začal hľadať nabíjačku. Batéria sa mu vybila ešte na obed a odvtedy sa mu nedalo dovolať. Možno mu Juliet nechala odkaz, že sa zdrží v práci. Zaškvrkalo mu v žalúdku. Celý deň nejedol a bol hladný ako vlk. Zavolá jej, aby po ceste domov zbehla do pakistanského rýchleho občerstvenia.

Povzbudený predstavou o kurati na pakistanský spôsob pokračoval v hľadaní nabíjačky. Prehádzal poličky zapratané starými cestovnými sprievodcami, zbierkou cédečiek bez obalov a kopou Julietiných časopisov. Nechcela ich vyhodiť, aj keď informácie v nich boli už vyše desať rokov neaktuálne. Z poličky spadlo niekoľko rámov na fotografie, ktoré tam zvädzali boj o čestné miesto. Nabíjačka tam však nebola.

Kľakol si na dlážku a začal rozmotávať spleť drôtikov a káblov za televízorom. Bol tam vážne neporiadok. Nakoniec však medzi predlžovačkami, nadstavcami, prachom a dávno zabudnutými dévédečkami našiel, čo hľadal. Uľavilo sa mu. Keď napojil mobil na nabíjačku, všimol si, že pod konferenčným stolíkom sa váľa kus papiera. Myslel si, že to bude iba leták nejakej pizzerie alebo cenový katalóg, čo vždy vypadli z nedeľňajších novín.

Za normálnych okolností by Will nechal papier tam, kde bol – pod stolom. Poriadkumilovnosť veru nepatrila k jeho silným stránkam. Zvedavosť však bola silnejšia. Kus papiera bola v skutočnosti obálka, na ktorej bolo napísané jeho meno. Sústredene sa na ňu zahľadel. Zrejme spadla z kozuba. Musela ju tam zámerne položiť Juliet, aby si ju otvoril, až keď príde z práce.

Na krátky okamih sa ho zmocnili obavy. Čo ak je to list na rozlúčku? Túto myšlienku však rýchlo zavrhol. On a Juliet sú predsa v pohode a dobre si rozumejú. Čo na tom, že sa v poslednom čase niekoľkokrát pohádali? Ktorý pár sa neháda? Zasmial sa nad absurditou vlastnej úvahy a začal rozlepovať obálku. Vyrušilo ho ostré pípnutie mobilu. Pozrel na displej a čítal: **ODKAZ**. Vložil si mobil medzi ucho a rameno a počúval. Automaticky hlas oznámil, že má jednu novú správu.

„Ty sviniar!“ Vyštekol mu do ucha Julietin hlas.

Do pekla, a toto má byť čo?! Will sa zarazil. V hlave sa mu rozsvietila stowattová žiarovka. Doplo mu. Nemôže to byť dnes! Povedzte mi niekto, že tá večera s Juliet nie je dnes...

Civel na odkaz, ktorý práve vytiahol z obálky. Usmievalo sa naňho veľké srdce. To jeho mu búchalo rýchlosťou tisíc úderov za sekundu. Prečítal si obávané slová.

Deň svätého Valentína.

No do riti!

Will zastonal. Je v pekných sračkách až po krk.

Druhá kapitola

„Prinesiem dáme ešte drink?“ Čašník okolo nej poletoval ako komár a nahlas jej zabzučal do ucha: „Kým čaká na ...?“ Juliet sa zamračila a cítila sa, ako keby ju zhora osvetľoval obrovský divadelný reflektor. Keď do reštaurácie prišla, zdala sa jej útulná a intímna. Teraz sa v nej cítila stiesnene. Presne vedela, čo si myslia všetci naokolo. Chuderka, vyfintená a sama. Každá žena v podniku bola šťastná, že nie je na jej mieste (nech je akoľvek dobre nahodená).

O ôsmej Juliet konečne doplo, že Will sa už neobjaví, že nevrhne cez otáčavé dvere ako superman s ospravedlnením a kyticou červených ruží. Zabudol. Skormútene civela na stôl, potrhanú papierovú servítku a kôstky z olív. Cítila, ako sa jej v očiach hromadia slzy. Každú chvíľu jej začnú stekať po lícach. Donútila sa, aby žmurkla a zbavila sa ich. Nebude plakať. Nie tu a nie teraz. Nie uprostred plnej reštaurácie. Z peňaženky vytiahla Visa kartu a zamávala ňou na čašníka ako bielou zástavou. „Nebudem už nič. Prineste mi len účet.“

Juliet s Willom chodila dva a pol roka, z toho rok a pol spolu bývali. Will bol pre Juliet tým, čo ženské časopisy nazývajú „dlhodobá známosť“. Juliet tento termín odjakživa nenávidela. Jej ušiam znel podobne ako „smrteľná choroba“. Ako má ale Willovi hovoriť? *Frajer*? Will má tridsaťtri, vlastný biznis a začínajúcu plešinu (hoci si to nebol ochotný priznať). Slovo frajer v nej vyvolávalo spomienky na strednú školu a pubertákov s akné, ktorí sa jej snažili dostať do podprsenky číslo dvojité

A. Čím teda Will je? *Snúbenec*? To by znelo romantickejšie. Mohla by ho tak volať, keby boli zasnúbení, čo však neboli a ani sa nezdalo, že by sa ju Will v najbližšom čase chystal požiadať o ruku. Ružová knižnica Barbary Cartlandovej teda nebola pravdepodobným scenárom ich vzťahu. Snúbenec sa nehodí, ostáva už iba *partner*. Fuj.

Pochybnosti, ako presne Willa nazvať, ju však až tak veľmi netrápili. Trápilo ju – ako mnohé iné ženy – že tak plynule prešla zo štádia neurotickej frustrovanej slobodnej ženy bez záväzkov typu Bridget Jonesovej do štádia neurotickej frustrovanej partnerky. Na prvý pohľad na tom bola vynikajúco – tridsaťročná obchodná manažérka v prestížnej londýnskej reklamnej agentúre s vážnym vzťahom, ktorý možno vyústi v manželstvo. V čom je teda problém?

V ničom, na čo by jednoznačne mohla ukázať prstom. Pokiaľ ide o vzťahy, ktoré trvajú zhruba dva roky, s Willom tvorili celkom obyčajný pár. Jedli, spali, občas sa hádali a občas mali sex. V ich vzťahu všetko fungovalo ako hodinky.

Možno je problém práve v tom.

Zatiaľ čo Willovi stereotypnosť ich vzťahu vyhovovala, Juliet niečo chýbalo. Romantika? Vášeň? Vzrušenie z nepoznaného? Juliet si nebola celkom istá. Neočakávala, že ich vzťah zostane rovnaký ako počas opojných prvých mesiacov, keď spolu trávili romantické víkendy a večerali pri sviečkach. Teraz to už boli len večere z rýchleho občerstvenia a pozeranie dévédečiek. Ak niekedy išli na víkend mimo mesta, musela to zorganizovať, objednať aj zaplatiť ona. Nech bola ich papučová kultúra akokoľvek pohodlná, už to jednoducho nebolo ono.

Stále existovalo množstvo toho, čo na ich vzťahu zbožňovala. S Willom boli najlepšie kamaráti. Poznali sa, vedeli o všetkých tajomstvách toho druhého, o jeho zlovykoch i dobrých stránkach. Už pred sebou nemuseli nič skrývať. Juliet už nemusela odchádzať zo spálne potajomky, otočená chrbtom k dverám a pri zhasnutom svetle, aby Will nezbadal jej celulitídu na stehnách, a Will si už nezakasával tričko do boxeriiek, aby pred Juliet skryl svoj chlpatý chrbát. To, že si boli blízki a kúpali sa v jednej vani, bola